

K denním událostem.

V Rusku ve velkém množství spalují revoluční literaturu. Policejní zřízení pasou po ní více než po zločincích a když shromáždí ji trochu, proměňují ji v popel a dým. Tím však nikterak nezahladí revoluční myšlenku.

Časopisy dosud zabývají se rozdělením Nobelových cen a projevují o tom své mínění. Jak známo, cenu literární dostal anglický spisovatel Kipling. Zakladatel těchto cen přál si světové odzbrojení a nepřál militarismu. Kipling pak vydal několik knih, v nichž se militarismus velebí. Svěcarský spisovatel Widman uvádí k této záležitosti rovněž zajímavou poznámku. V roce 1901 napsal Kipling básně, v níž nazval Němce "nestoudnými Huny". Tehdy básně ta v Německu vzbudila veliký rozruch a jeden z německých spisovatelů napsal Kiplingovi odpověď, jež končila: "Tvé mínění necht nikdy v Německu nezahabolit!" A hle, za šest let dostává se Kiplingovi Nobelovy ceny a prvním, kdo mu k ní gratuloval — byl — čísař německý... Jak se časy mění!

Od Družstva pro postavení pomníku Karlu Havlíčkovi Borovskému v Chicagu zaslán byl nám následující příspěvek: "My Čechové máme tu slabou stránku, že dovedeme se pro věc v zárodku rozebrat, dovedeme být nadšenými a obětavými, ale velice málo jest toho, co důstojně dokončíme. Tak jest to zároveň s myšlenkou postavit pomník našemu velikému a národním mučedníku, Karlu Havlíčkovi Borovskému v Chicagu! Myšlenku tu vyvolala "Česká Stráž" v Chicagu, nadšené mezi lidem sbírány peněžité příspěvky a když již skoro \$3000.00 shromážděno, zájem pro věc, nevíme již vinou, zanikl, až konečně energie chopila se věci Sokolská Župa Fugner a spolu se zástupci Velkořádu ČSPS, Státu Illinois, a "Českou Stráž" vytvořeno nové nezoborné spojení pod názvem: Družstvo pro postavení pomníku Karla Havlíčka Borovského v Chicagu. A tu na Vás rodící jest, by podali jste nám pomocné ruky. Nechechme velké oběti, by snad nepoškozili jsme jinou záslužnou věc, ale sbírajme po pětačtyřech, se schůzích, zábavách a pod. Vzdýt i na naše Národní Divadlo v Praze sbíráno po krejcaru a nadšenou vytrvalostí vytvořeno dílo obrovské! Zanechme všech předsudků, že máme větší a světové velikány; jest to pravdou a jsme na to hrdí, ale Havlíček byl jedině náš, on jedině pro náš národ se obětoval a jen tím přirostl nám k srdci. Není to mnoho, co pro něho učiníme, jest to ať jen kámen, ale kámen ten přechká nás, přechká věky a hlásat bude zde kulturní vývoj národa českého! — Zároveň místo kam pomník postaví, jest nyní věci vedlejší. Mohou-li mít v Americe Maďaři svého Košuta, Němci Goethe a Schillera, Poláci Kosciuszka, tu bychom se museli zastýdět sami nad sebou, že národ náš zde nemá ani tolik politické moci, by pro našeho Havlíčka poskytnuto bylo v Americe místo! A proto s heslem: Národ, jenž nevážil si svých velikánů, není hoden sloužit národům, rodící sdíreje třeba po centíku, jen jeden mohutný projev a dílo naše bude dokonáno. Ozvěna pak mohutnému projevu národního přenesse se až přes ocean do rodné země Havlíčka, kde hlásat bude, že větev kmene našeho chce žít a bude žít pro větší část a slávu jména českého v Americe! — Četní zpráva Družstva pro postavení pomníku Karla Havlíčka Borovského: Celkový příjem na hotovosti \$2440.10, vydání \$33.80. Zbývá v hotovosti \$2406.30. Uspáno \$546.70. Uloženo na Kasparově státní bance \$1025, na hypoteční bance Novák a Stejskal \$375, na bance ve Wilber, Neb. \$152.62, v výpomocného s polku Bařivaj 4653.68. Úhrnná hotovost \$2406.30. Frank Bouček, Jaroslav Václavík a Václav Sika, úřední výbor. Přijem ve schůzi, odbyvané dne 27. prosince: Sokol Chicago \$15, Sokol Fugner \$1.20, z pokladniček v hostině p. G. Jedličky \$66, p. Šos. Matase \$16, p. Otty Rybářů \$191. Celkový příjem \$20.63. Uložena hotovost \$2406.30. Celková hotovost \$2426.93. Uspáno

\$546.70. Celkové jmění \$2973.63. Leo J. Glaser, účetní, 593 Blue Island Ave., Chicago, Ill., Ferd. Svoboda, předseda, Fr. Martinek, tajemník, 1478 So. Trumbull Ave., Chicago, Ills.

Že v kruzích sokolských začíná svítati, o tom svědčí dopis, který v těchto dnech přinesla clevelandská "Dennice Novověku". Z dopisu toho vychází na jevo, že je mnoho soudných lidí v řadách našeho Sokolstva, kteří odsuzují jednání a štvaní pověstného Rudise Jičínského, pořadatele "Sokola Amerického". Dopis tento není zajisté jedním z posledních podobných projevů z řad sokolských. Dopis zní: "Jelikož redakce "Sokola Amerického" odepřela našemu sboru, Sokolu "Cleveland", uveřejnění objasnění záležitosti, týkající se našeho protestu proti uveřejňování článků v "Sok. Am.", čelícím proti Matce Vyššího Vzdělání, obracíme se na Vás etěný list, v naději, že v zájmu tak slechetného podniku dopřejete místa tomuto dopisu, tak aby širší veřejnost seznala stanovisko našeho sboru, který jako mnohé jiné spolky a mnoho uvědomělých a zkušených mužů z nestranného hlediska uznává za podnik Matice Vyššího Vzdělání za slechetný a pro nás Čechy v této nové vlasti zvláště významný. Jak četnátům "Sok. Am." a i širší veřejnosti jest známo, po delší dobu uveřejňování byly v tomto orgánu českého sokolstva články, čelící proti Matce Vyššího Vzdělání. Že se tak dělo z ohledů osobních, jest dáno dokázáno. Proto obrátil se sbor náš se soukromou svojí žádostí na et. Výkonný Výbor, aby hleděl uveřejňování podobných článků zamítnuti, na což nám Vyk. Výbor sdělil, že s námi též souhlasí i že již redakci "Sok. Am." dříve v tomto smyslu dopsal, že však nemůže jí v tom ohledu poroučeti, z čehož tedy vyplývá, že redakce může náš časopis používat i jakýmkoliv osobním prospěchem svým a svých kamarádů. My nechtěli záležitost tuto nijak rozšiřovat a proto zaslali jsme náležitě, velmi zdvořilé objasnění našeho stanoviska redakci "Sok. Am.", která však oznámila nám, že část dopisu, týkající se této záležitosti, neuveřejní. Nejdůvodnějším při této celé záležitosti byl dopis uveřejněný v minulém čísle "Sok. Am.", podepsaný J. Novákem. Jelikož žádný J. Novák k zdejším sokolským sborům nemůže, jest ten dopis očividně klameň. Panuje podezření, že dopis ten složil si někdo, jehož se tato záležitost nejvíce týká. Již obsah dopisu dosvědčuje, že jest psán od člověka zdejším poměrně neznalého, neboť stížnost naše nevyšla od žádného jednotlivce, poněvadž se o tom již dříve společně jednalo a také neznáme žádných místních agentů, kteří by brali v tom účast. Také poznámka týkající se této záležitosti v zápise o schůzi Vyk. Výboru jest upravena tak, jakoby naše udání bylo jen zdánlivé, nebo vymyšlené, ač sám Vyk. Výbor s námi souhlasí. — Proto na sjezdu Nár. Jednoty Sokolské, který konán bude příští rok v Detroit, předléhati bude důležitá otázka ohledně právomoci red. "Sok. Am." a jak nám redaktor Dr. Rudis-Jičínský sděluje, "budou prý mít cedarrapidští v této věci také slovo". Tedy se musíme také připravit. Na zdar! Jméno Sokola "Cleveland" — F. Skala."

MNOHO STRACHU.

... Strach... jaké to slovo! Jestli strach, jest by zasáhlo pádněji, drtivěji, urasivěji! H. Bertsch.

Ve dnech mládosti, kdy utlá srdce naše nemohla ještě rozhodovati o tom, co jest dobré a co špatné, co prospěšné a co škodlivé, zavěšilo se nám eosí na duši a slo s námi i do dalšího života. Za jasných dnů, kdy obloha byla jediná jasná modrá plocha a kraj jásal sluncem, cítili jsme, že duše naše je volnější, čistší a lebeť a plní radostí a slasti naslouchali jsme zpěvům ptactva, prohánějího se v korunních stromů. Byli jsme šťastni v té lahodné kouzelné sluneční, kdy zdálo se, že jediná velká radost pojí rozjásanou přírodu s člověkem. Cítili jsme zvláštní ulehčení ve svém srdci a duše naše byla prostá věcmi, co by jí tížilo. V takových chvílích cítili jsme, že svět je krásný a že stojí za to, aby

člověk k vůli němu žil. Nemysleli jsme na budoucnost, neboť duše i srdce žily přítomností, plně jasu a slunce, plně krásy a rozčarování přírody...

A sotvaže první soumrak snesl se nad krajinou a stíny večera jako eosí tajemného ploužily po zúrodněných lánách polí, cítili jsme, že duše obepíná jakýsi stesk a smutek, jehož pravou příčinu nemohli jsme si uvědomiti. Plní duševního rozkočání pozorovali jsme před chvilí krvavý západ slunce a naplnění obdivem k mocné přírodě, naslouchali jsme posledním hláskám ptactva. A ta radost duše a nezářnost srdce jakoby náhle zapadla za hory a lesy, společně s posledním zakravělým pocem ohnivého kotouče slunečního. Viděli jsme eosí tajemného v každém stínu, v každém zářivém. Cítili jsme se nesmírně osamělými, duše eosí tížilo, srdce se chvělo. Poslední, večerní tikání ptactva naplňovalo naše nitro tajemným steskem a cítili jsme, že do celé naší bytosti eosí se dere, probíhá všemi údy a kalí myšlenky. A v hlavě bylo jako v úle. Jedna myšlenka stihala druhou, unavovaly mysl, tísnily srdce. Necítili jsme radosti ze života, ale cítili jsme v duši bázeň z dnů přístích...

Byl to strach — — Největší náš nepřítel, největší škůdce lidského pokolení zaklepal tu na bránu naší duše a ve chvíli zmocnil se celé naší bytosti.

Podehli jsme tomuto svému škůdci, neboť od dnů mládosti cítili jsme jeho moc a nadvládu nad námi a neměli jsme odvahy brániti se proti němu.

Cítili jsme, že s jeho příchodem bolest naplňuje celou bytost naši a namlouvali jsme si, že je marno zápasiti proti té moci, která předpádá nás už od těch dob, kdy byli jsme dětmi.

Strach je větším nepřitelem lidstva, než cokoliv jiného. Miliony případů mohli bychom uvéstí, kdy strach vykonal dílo zhouby a zkázy. Strach je náš kletbou, dědičným hříchem, který přechází s pokolení na pokolení.

Rodíme se se strachem? Nerodíme!

Je nesmyslné tvrditi, že strach je trestem pro lidské pokolení za spáchané hříchy!

Samo lidstvo nese lví podíl na vině, že od dnů mládosti strach zavěsí se na naši duši a šel s námi i do dalšího života.

Podívejte se na matky naše! Už jako nemluvíti učily nás strachu. Nebylo našeho kroku, aby matky nastavily před duši naší obraz věci tajemných, před nimiž dlužno míti hrůzu. Pluky čarodějnic, čarodějů, duchů, skřítek, divých mužů, hastrmanů, černokněžníků defilovaly každého dne našimi dušemi vlivem matky a my cítili, jak strach srůstá s naším životem.

Místo aby učily nás zdátnosti a odvahy, které je tolik třeba k životu, učily nás strachu před všemi maličkostmi, tajemnými, neotřpytými, neexistujícími. Páchaly na nás křivdu, ale samy o tom neměly ani tušení. I ony vrostly ve strachu, i s nimi šel ten škůdce a nepřítel lidstva po celý život.

Může člověk bojovati proti tomuto nepříteli?

Může se zbavití té tíhy, jež jde s námi od mládí?

Je schopen člověk zápasiti s tím, co prohlášeno za vlastnost dědičnou?

Může! Je schopen!

A tu vyskytuje se otázka, jak setřásti se sebe tu tíhu, která sroste s naší bytostí a která zdá se naší neodlučitelou součástíkou.

Otázka na pohled velká, ale lehká k zodpovězení — — Nebáti se života! Konat všecko jen dobře a samu sebe vychovávat k lidské dokonalosti. Milovat pravdu a jít za pravdou! Budovat v duši poznání, že jeden člověk roveť je druhému a že není tu ve světě mocnějšího, který by měl právo mlihati se do našeho přesvědčení a smýšlení, do věcí duše a srdce — —

Snažiti se býti potřebným kohečkem ve stroji života, tak abychom došli k přesvědčení, že v životě, pro život, pro chudí i bohaté. Nebáti se smrti, neboť konali-li jsme po celý svůj život dobro, umíráti budeme s klidným srdcem. Celý muž a dokonalá žena ne-

zná strachu, který je příčinou mnohých nesází životních. Cíli a dokonalí lidé dovedou bojovati proti tomuto nepříteli silou svého ducha a odvahou srdce — —

Zkuste to vy, kteří dosud podeháte oné tajemné moci strachu, kteří často chvějete se obavami před budoucností a kteří marně hledáte vychodiska z temnot, do nichž uvrhl vás strach!

Postavte se do řad bojovníků proti tomuto škůdci, uče se býti odvážnými! Snažte se vychovávat své děti a odvahou, aby obrněny věhazely do života! Snažte se vypěstovati novou generaci silnější, dokonalější a odvážnější! Uče se býti spokojenějšími a šťastnějšími!

Je to nutno a potřebno pro život, který čím dále, tím více vyžaduje lidí silnějších a zdátnějších. A až lidé stanou na jistém stupni lidské dokonalosti, stejně jako jas slunce a radostný zjev ptactva uklidňovati bude duše jejich i příchod večerních stínů, neboť s klidem, který uhostí se ve velebné přírodě, zavítá klid i do jejich srdcí... —at.

SEBEVZDĚLÁNÍ.

... Dlouho nalézal jsem se na studiích. Učil jsem se, ale nitro jsem se nenautil. Žil jsem rozčarován a na prázdno; stále jsem něco hledal, ale nenacházel. L. Andrejev.

Čítáme slova Andrejevova, která napsal ve svém vlastním životopise, abychom ukázali, že není to vylýky spousta vysokých a vyšších škol, jež činí člověka dokonalým. Proslulý ruský spisovatel Andrejev přišel k poznání ceny lidského žiti teprve tehdy, když vyšel ze škol. Nic nepomohla mu učnost, pracně za řadu let ve školách nabytá, neboť byl to pouze suchá učnost, která v sobě neměla života. Učnost, která plní hlavu, ale při níž srdce zůstává prázdno a duše potáčí se v nejistotách.

"Těžký a bezplodný byl to život," píše dále Leonid Andrejev, "který dohnal mne až k pokusu sebevraždy." Všechna učnost, získaná ze slušné řady knih, nemohla posílití uštvání jeho srdce, aby pohlíželo jinak na život. Dlouholeté studium nenautilo duši jeho odvahy a síle, nenautilo ho přemáhati životní těžkosti. Život zdál se mu prázdným, bezplodným a raději chtěl se sproviditi se světem, než aby dále žil tak rozčarován.

Opustil studium a vkročil do skutečného života. Stal se soudním zpravodajem kterýchosi ruského denníku a jako takový měl příležitost poznati vady, chyby, žaly a bedy lidstva dokonale. Naučil se žíti život, naučil se mu rozuměti, poznával duše jeho se očišťoval, jakoby se bylo vykouvalo v životní pravdě. Cítil radost nad tím, že naučil se rozuměti život a v duši s poznáním tím rostla touha učiti i jiné. Chtěl se státí učitelem těch nešťastných, rozčarováných, mezi které on druhdy náležel...

Začal všimati si nejen života skutečného, ale začal studovati problémy, před jichž lúštením často ocitá se člověk na cestě života... Po letech suchého učení, které nenautilo ho rozuměti životu, začal se vzdělávati sám, začal doháněti si, co zameškal na cestě za učností. A v těch chvílích plnilo se zase srdce a on učil se znáti cenu sebevzdělání.

A to je potřebitelno známkou naší doby, že lid touží po sebevzdělání, dává mu důležitost tutěž jako učnosti, na školách nabyté. Lid kupuje knihy a po denní práci uchyluje se k nim, učí se znáti z nich život, snaží se v nich poučiti se o tom, co zná, i o tom, co do nedávna bylo tajemstvím.

Lidé vydávají se na cesty do cizích krajů, vidí divy a krásy přírody, vidí nehetné hory, obalené sněhem a ledem, prožívají pralesy, kam dosud nezasáhla civilizace, stýkají se s národy různých pletí, podivných zvyků a krojů, poznají horské bystřiny i mohutné vodopády, poznají kouzla lesních tšin i hlomazný život velkých měst. A tyto své zkušenosti přenášejí do knih, jež přístupny jsou každému.

To, co do nedávna přístupno bylo pouze těm, kdož vládli pozemskými statky a mohli čas od času věnovati jistou částku k tomu účelu, aby rozšířili své poznání o světě, dnes ve formě knihy do stává se každému. Člověk žte a společně se spisovatelem prožívá cizí kraje, učí se je znáti, třeba

byl od nich vzdálen na sta a stá mil. A jsou tací spisovatelé, v jejich líčení je cítiti kouzlo krajiny, jež popisují a mnohdy zdá se vám, cítíte vůni lesů a slyšíte zpěv ptactva. O cizích krajích dostane se vám pončení, které postačí pro vaši potřebu.

Je mnoho lidí, jimž nedostalo se pravidelného školního vzdělání a přece vyvinuli se nad ostatní. Maxim Gorkij, slavný ruský spisovatel, došel k svému cíli sebevzděláním. Sebevzdělání učinilo celým mužem Spencera, Edisona a celou řadu amerických vynikajících politiků a novinářů. Sebevzdělání učinilo z Edwarda Rosewata, zakladatele omažského časopisu "Bee", jednoho z nejpoulnějších novinářů ve Spoj. Státech. Sebevzdělání učinilo z německého továrního dělníka Hugo-na Bertsehe spisovatelem prací, které etou se s obdivem a rozduchvím.

Případ H. Bertsehe jest jedním z nejzajímavějších. Jeho úspěch je triumfem pevné vůle. Pracoval těžce, pracoval od ranního úsvitu do pozdních hodin nočních a v té době, kdy vše hovělo se v posilujícím spánku, on sedal u knih anebo přemýšlel o životě. A ráno s modrými kruhy pod jasnými očima krácel do práce, aby po celý den mával kladivem, lopatou, rýčem anebo jiným nástrojem.

A historie jeho života, zdač není jedinou řadou sebezapírání a bojů? Jiného vzdělání nedostalo se mu, než ve vesnické škole a navštěvování té nebylo pravidelné, neboť mladý hoch vedle toho musel pomáhati rodičům při těžké práci polní. Ale on naučil se rozumněti život a poznal cenu sebevzdělání. Cesta za chlebem přivedla jej do Ameriky a zde pracoval až do úpadu v různých oborech. Tělo při tom hynulo, tváře brázdily se vráskami, ale duše mohutněla. Sám o sobě píše: "Četl jsem mnoho v knihách, ale ještě více ve velké knize života, ve světe, který jsem od doby, kdy opustil jsem domov prošel křížem kráčeň. Jako farmář, horník, dřvoštěp, cihlář, lodník, tovární dělník v hrubé halení a s drsnými rukama, ale čistou — nevyřlovně cítilivou duší, jsem tak sám pro sebe četl, žil, trpěl a plakal..."

Poznal příliš dobře život vrstev nejspodnějších a odstrčených a stal se jejich apóstolem. Slovy krásnými, prociťnými a silnými psal o těch utrpeních a práce jeho vzbudily po svém uveřejnění pravý úžas. Jeho román "Sourození" přeložen byl do několika jazyků a vnu-de obdivován jako dílo skutečné básně. Ještě nikdy nebojoval o právo hnutí a právo hnutí a vyvržených tak krásným způsobem jako tento obdivuhodný muž, který sebevzděláním vyvinul se na značný stupeň vzdělanosti.

Sebevzdělání má značnou cenu pro každého. Každý část svých chvil po práci denní měl by věnovati zušlechťení svého ducha. Měl by se naučiti znáti radosti i žaly těch, s nimiž se stýká, měl by svými vědomostmi rozšiřovati duševní obzor svých přátel.

Stále měl by buditi u jiných i v sobě touhu více a více vědět i snažiti se býti dokonalým. K tomu dobrou pomůckou je kniha. Měla by mezi námi zavládnouti větší láska a úcta ke knihám, neboť v nich jsou poklady, jež otevřeny jsou každému. —at.

MATICE VYŠŠÍHO VZDĚLÁNÍ A JEJÍ NEPŘÁTELE.

(Podává B. Šimek.)

Vracím se tentokráte na chvílku k prvním z těch, které označuji právem co nepřátele Matice Vyššího Vzdělání a na které zde poukazuji jen proto, abych upozornil české občanstvo na skutečnost, že veškeré ty útoky mají svůj původ v pouhé osobní neváivosti a že celé spřežení útočníků pozůstává z těch, kteří postrádají všech pojmů o vyšších snahách a vylévají si svoji zášť proti jednotlivcům na podniky, který ve své důležitosti daleko předstihuje své, co pánové tuto sami kdy vykonali.

V prvním z těchto článků jsem uvedl příčiny, které vedou p. A. Bláhu, tajemníka ZČBJ Jednoty, by již po delší dobu rozstrouval nepravdu o tajemníkovi a předsedovi Matice V. V., a konečně k jeho dobré známému útoku na Matici v posledním sjezdu této Jednoty. Ve zmíněném sjezdu byla Mati-

ci odeprána podpora hlavně — jak několik vyslanec tvrdí — na základě výroku tohoto Bláhy, že tajemník a předseda Matice jsou nepřáteli Západní Jednoty.

Poukázal jsem na tuto čirou nepravdu, již se Bláha dopustil, a udal jsem hlavní příčinu jeho nepřátelství proti nám. Příčina ta, jak již udáno, pozůstávala z toho, že když své doby většina řádu Mladých, ČSPS, v Cedar Rapids, se rozhodla přestoupiti k Západní Jednotě, "darovali" nejprve majetek, pozůstávající z peněz a jistin v částce \$1000, řádu Mladých, ZČBJ, (totiž sobě), a že Bláha byl, ne-li sám podněcovatelem, tož jistě hlavním vykonavatelem této čisté práce. Kdyby byl celý řád přestoupil, nebyla by se z mé strany nikdy o kroku tom stala další zmínka. Avšak slušná menšina, pozůstávající z více nežli dvakrát tak velkého počtu členů, jaký určovali stanovy k údržení řádu, přála si zůstati u jednoty ČSPS. Tato menšina byla oprávněna dle stanov a dle zákona k celému majetku, avšak i bez ohledu na stanovy, byla oprávněna alespoň ku svému podílu majetku, který pomohla nastřádati. A menšina tato měla býti připravena o svůj pracně dobytý podíl, měla býti nechána úplná na mizině, toť skutek, jehož ničinnost jest tím nápadnější, když uvážíme, že někteří tuto členové dostoupili již tehdy vyššího stáří, kdy dalo se očekávati, že své úspory budou potřebovati.

Abych hájil zájem těchto členů, kteří měli býti takto připraveni o svůj majetek, učinil jsem soudní kroky v zájmu jejich a pak společně s p. Korábem jsme přivedli sporné strany k dohodnutí o rozdělení se o částku tu. A opakují, že proto, že jsme takto přinutili čisté tyto "bratry", aby vydali alespoň část svého lupu, tento Bláha nás označuje co nepřátele Západní Jednoty.

A co na toto vážné obvinění odpovídá Bláha? V Geringerových časopisech, které se ovšem vždy propůjčí jakékoliv ničinnosti, která směřuje proti členům výkonného výboru Matice, a v "Osvětě", který v čistém tomto díle vstoupila do vleku "Svornosti", uveřejňuje Bláha "zasláno", které mělo býti odpovědí na moje obvinění, avšak v kterém marně hledáme věcné odpovědi.

Pomijím zde živly jeho nářáky na moje postavení neb neznám, že by byl buď fernesník, jakým je snad p. Bláha, aneb novinářský boucharon, který dle všeho spáchal Bláhoovu zasláno, sehpní aneb oprávnění postavení to pozorovati, poněvadž o něm zcela nic noví. Učtují je však, že se nepotřebují za to hanbiti, že navzdor překážkám, bez jakékoliv protekce, a pouze vlastním přičiněním, jsem se domohl neodvídle profesury v státní universitě. Jen ničinný závistník, aneb nevědomec si bude z podobného výkonu dělati úškleby.

Na Bláhoovu nářkni, že moci chcei m. Západní Jednotě vynutiti to, co Matice nedostala dobrovolně, opakují, že se zde nejedná o částku tu, ale o nepravdu, které se Bláha dopustil. On tvrdí, že jsem byl řádem nařizen, aby odporoval podobnému povolení peněz. Kdyby tak byl učinil poetičtí, nebyl by od nás uslyšel jediného slovíčka stesku. Na Matice přispívají přátelé vyššího vzdělání a kdo jim není aneb kdo pro jiné příčiny nechce aneb nemůže přispívati, zajisté není nucen tak činiti. Avšak my máme právo protestovati, kde užíváno jest proti Matice sprosté nepravdy. Ci nařídí také řád Mladých Bláhovi, aby té nepravdy použil? On ví předobře, že velká část Západní Jednoty Matice přeje a on věděl, že jen užitím nepravdy a vazuením předsudku dovede poraziti návrh na přistoupení ku členství Matice. A právě tentokráte, kdy takto na mne útočil ok škodě Matice, dal mně právo, abych hájil její zájmy i sebe. Za ostudu, kterou et. Západní Jednotě svým vystoupením způsobil, nechť s ním účtují členové Jednoty té.

Opakují své dřívější tvrzení, že Bláha dopustil se sprosté nepravdy ve sjezdu Západní Jednoty, když prohlásil, že p. Koráb a já jsme nepřáteli Jednoty té a že posudně k tomuto výroku dalo to, že s p. Korábem jsme překazili alespoň částecne darobáctví, kterého se tehdejší vůdceví řádu Mladých chtěli dopustiti na svých dru-